

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ - ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Οι εκλογές του 2010 είναι η Νοεμβριανή Επανάσταση της Ελληνικής Κοινωνίας κατά του Καθεστώτος που την καταπιέζει. Οι Δημιουργοί προχωρήσαμε τον θρίαμβο της 7ης Νοεμβρίου στην καταιγίδα της 14ης. Άρχισε η σάρωση του ΝεοΕλληνικού Συστήματος. Στον δεύτερο γύρο των εκλογών πρακτικά εξέλιπαν εν πολλοίς δυο ακόμη λόγοι συμμετοχής σε αυτές: οι προσωπικές σχέσεις και υποχρεώσεις αφενός και η ενίσχυση ανεξάρτητων σχημάτων αφετέρου. Και η επιλογή έπρεπε να γίνει κυρίως μεταξύ των δυο Καπαδοκών που έγραφα στο προηγούμενο άρθρο μου.

Σε πανελλαδικό πεδίο η καθαρή αποχή έφθασε το 53,25%. Ψήφισαν 1.785.330 λιγότεροι από ό,τι την πρώτη Κυριακή. Τα άκυρα/λευκά ήσαν 11,67%! Δηλαδή αρνήθηκε εκλογή το 59% των πολιτών.

Στην πολυπληθέστερη περιφέρεια, την Αττική, (σχεδόν 30% των εγγεγραμμένων όλης της χώρας), η καθαρή αποχή ήταν 57,7%, τα άκυρα/λευκά 16,11% και η συνολική άρνηση εκλογής 64,5%. Έδωσε θετική ψήφο μόνο 1 στους 3 ψηφοφόρους. Το ίδιο συνέβη στην Περιφέρεια Βορείου Αιγαίου (67%) και στην Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδας (65%).

Στα κέντρα τώρα μεγάλης αστικής πυκνότητας, η συντριβή του Συστήματος ήταν μεγαλειώδης. Συμπεριέλαβα και τη Σπάρτη λόγω του συμβολισμού που επεσήμανα στο προηγούμενο άρθρο μου. Καθώς και τη Λήμνο, πρωτοπόρο της Επανάστασης. Ακόμη και η αυτοκαταστροφική Πάτρα συμμετείχε αυτή τη φορά στον θρίαμβο των Δημιουργών.

Δήμος Καθαρή Αποχή Άκυρα / Λευκά Συνολική άρνηση ψήφου

Α' γύρος Β' γύρος Α' γύρος Β' γύρος Α' γύρος Β' γύρος

Αθήνα 57% 65,77% 8% 11,11% 60,5% 69,6%

Σπάρτη 58,7% 66,35% 4,11% 5,87% 60,4% 68,3%

Θεσ/νίκη 45,9% 54,1% 7,2% 8,55% 50% 58%

Πειραιάς 54,5% 64,3% 7,3% 10,77% 58% 67,84%

Πάτρα 39,9% 56,5% 6,7% 10,3% 43,2% 61%

Λήμνος 60,6% 67,1% 3,25% 7,89% 61,9% 69,7%

Να ξέρουμε για τι μιλάμε. Στην Αθήνα βγήκε δήμαρχος με 77.165 ψήφους, ποσοστό 15,8% επί του συνόλου των πολιτών. Ο ηττημένος συγκέντρωσε 71.366 ψήφους, ποσοστό 14,6%. Και ανάλογα παντού.

Τα αποτελέσματα των εκλογών δεν είναι απλώς κόλαφος για την κυβέρνηση, την πολιτική της και το Μνημόνιο. Είναι εξίσου κόλαφος και για την αντιπολίτευση, μείζονα και ελάσσονες. Είναι καταδίκη του όλου πολιτικού συστήματος και του καθεστώτος Leviathan που τυραννεί τη χώρα. Η κοινωνία των δημιουργών απέσυρε την εμπιστοσύνη της από το σύστημα συλλήβδην. Αρνήθηκε συνειδητά και εσκεμμένα τη νομιμοποίηση του συστήματος εξουσίας της χώρας. Ο νόμος των Μεγάλων Αριθμών μεγαλούργησε και πάλι.

Το ότι ο Πρωθυπουργός ερμήνευσε το αποτέλεσμα ως στήριξη της κυβέρνησης και ευρεία συναίνεση για την πολιτική της και το Μνημόνιο, έχει να κάνει με το επίπεδο του Ελληνικού πολιτικού κόσμου. Το ότι ο Διευθυντής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου Strauss-Kahn δογμάτισε ωσαύτως, έχει να κάνει με την επισφαλή θέση του στο πόστο που έχει από το

2007, και το οποίο κινδύνεψε να χάσει ήδη το 2008. Ενώ ο ρόλος του είναι διορισμένου τεχνοκράτη, μιλάει σαν φθηνός πολιτικός, και μάλιστα σαν Γάλλος σοσιαλιστής πολιτικός που ήταν, όχι ιδιαίτερα επιτυχημένος άλλωστε! Ζώντας σε ελεύθερη χώρα (όχι στην Ελλάδα), υπέστη τον δημοσιογραφικό εμπαιγμό: πώς στήριξε ο λαός το Μνημόνιο με υψηλότερη και μοναδική για τα Ελληνικά δεδομένα αποχή. Απάντησε κοκκινίζοντας ότι αν ήθελαν να το καταδικάσουν θα πήγαιναν να ψηφίσουν! Η ελευθερία αναγκάζει τους ψευδή λόγο λέγοντας και παραλογιζόμενους να αυτογελοιοποιούνται.

Αυτά για να διανθίσουμε τον θρίαμβό μας με γέλια.

Τα σοβαρά τώρα.

Το ότι η κοινωνία αρνείται συνειδητά και με πρόθεση να συμμετάσχει στη διαδικασία εκλογής εν μέσω συνθηκών συντελεσμένης καταστροφής, σημαίνει τούτο και μόνον τούτο: πιστεύει ότι καμία από τις προτεινόμενες λύσεις δεν επαρκεί για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Η άρνηση ψήφου είναι μια ισχυρότατη θέση.

Με «λύσεις» εννοώ τα πακέτα συγκεκριμένων ανθρώπων υποψηφίων, κομματικού χαρακτήρα, πολιτικών θέσεων, δεσμεύσεων, στόχων και πλάνων δράσης, γενικότερης φιλοσοφίας, πρακτικών στο παρελθόν και εκτιμήσεων μελλοντικής συμπεριφοράς, που συνθέτουν τις προσφερόμενες εναλλακτικές επιλογές. Από τη φύση τους οι εκλογές σε ένα αντιπροσωπευτικό πολιτειακό σχήμα είναι θέμα επιλογής, σε συγκεκριμένες στιγμές, μεταξύ ολίγων, συνήθως δύο, τέτοιων πακέτων.

Υπάρχουν τέσσερις βασικές προϋποθέσεις για την εύρυθμη λειτουργία ενός αντιπροσωπευτικού συστήματος.

1) Τα προτεινόμενα πακέτα, οι προβαλλόμενες δέσμες παραμέτρων, να έχουν εσωτερική συνοχή. Οι παράμετροι που προανέφερα να είναι όχι μόνο συμβατοί μεταξύ τους αλλά να συγκροτούν μια ενότητα στη βάση μιας λογικής που να διέπει όλες τις διαστάσεις του πακέτου. Π.χ. οι άνθρωποι που προτείνονται στο πακέτο να πιστεύουν στις πολιτικές που θα κληθούν να εφαρμόσουν, και να έχουν συμπεριφερθεί ανάλογα στο παρελθόν ανήκοντας σε έναν κομματικό σχηματισμό που οι αρχές του να συνάδουν με αυτές τις πολιτικές. Η συνοχή που λέω, μιας ενιαίας λογικής στο πακέτο, είναι που κάνει το πακέτο να έχει συγκεκριμένη, καλώς ορισμένη, μορφή, έναν χαρακτήρα που να το καθιστά μετρήσιμο κατά κάποιο τρόπο στη ζυγαριά της επιλογής. Η απουσία ενιαίας αρχής σε ένα πακέτο με αντιφατικές ή και αποκλίνουσες παραμέτρους, κάνει το προτεινόμενο σχήμα απροσδιόριστο και την εκλογή αόριστη. Τα πακέτα δεν πρέπει να έχουν θολό προφίλ.

2) Τα προτεινόμενα πακέτα να έχουν πραγματολογική βάση, στενή ανταπόκριση προς την πραγματικότητα. Πρώτα απ' όλα να έχουν επαφή με την ιστορική πραγματικότητα, τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική. Να την συλλαμβάνουν με ένα κατάλληλο εννοιολογικό και αξιολογικό πλαίσιο, όχι να την βιάζουν σε ξεπερασμένα σχήματα. Δεν επιμένουμε να κάνουμε μια δουλειά με σκουριασμένα εργαλεία. Έπειτα, τα πακέτα πρέπει να απαντούν στις ανάγκες και τις επιθυμίες της κοινωνίας τη δεδομένη χρονική στιγμή. Και πρέπει να βλέπουν μπροστά και στο μέλλον, όχι με ουτοπικές ιδεολογίες-ιδεοληψίες, όχι με θολά «οράματα», αλλά με πραγματολογική γνώση θεωρητική και πρακτική, με σοφία και φρόνηση, που να μπορεί να προβλέπει τις εξελίξεις και να χαράσσει την κατάλληλη αποτελεσματική στρατηγική. Ο ρομαντικός αναχρονισμός είναι ο θάνατος μιας υγιούς αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Εξίσου η μελλοντολογική εσχατολογία. Δεν μιλάω καν για τον διεφθαρμένο εκσυγχρονισμό.

3) Τα προτεινόμενα πακέτα να καλύπτουν όλο το εύρος των αντικειμενικά δυνατών στάσεων και αποκρίσεων προς την πραγματικότητα. Να μην μένει ακάλυπτη μια λογικά

ενδεχόμενη και λειτουργική αντίληψη της ιστορικής πραγματικότητας από τη μια μεριά, των βαθύτερων και επικαιροποιημένων αναγκών και επιθυμιών της κοινωνίας αφ' ετέρου και των μέσων βέλτιστης ικανοποίησης (μέσα στα πλαίσια της πολιτείας ως κρατικού μορφώματος που συντίθεται ακριβώς γι' αυτόν και μόνο τον σκοπό) της ατομικής αυτοπραγμάτωσης κατά τρίτο λόγο. Αν ένα πολιτικό σύστημα αφήσει χωρίς πολιτική έκφραση μια τέτοια ουσιώδη δυνατότητα, τότε αυτοαποσταθεροποιείται – πόσο μάλλον αν αυτή η ακάλυπτη θέση εκφράζει δυναμικά τον βαθύτερο χαρακτήρα και φύση της κοινωνίας και ενεργοποιεί μια ροπή ιδιαίτερα συντονισμένη προς το Άνυσμα της Ιστορίας.

4) Οι προτεινόμενες δέσμες - πακέτα να έχουν τη ρώμη και την ευλυγισία ενός νεανικού οργανισμού, να μπορούν να ανανεώνονται σε ανθρώπους και ιδέες, να ευρίσκονται σε συνεχή ισορροπημένη επαφή με τη βραχυπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη ιστορική προοπτική, με τις βαθύτερες και αμεσότερες ανάγκες και επιθυμίες της συγκεκριμένης κοινωνίας. Με μια κουβέντα, τα πακέτα του συστήματος εξουσίας πρέπει να έχουν ανοικτή και απεριόριστη επικοινωνία με την κοινωνία και την ιστορική εξέλιξη. Αυτή είναι η ουσία της πολιτικής αρχής της υπευθυνότητας της εξουσίας απέναντι στην κοινωνία, που στην αντιπροσωπευτική Δημοκρατία εκφράζεται με τις εκλογές σε τακτά χρονικά διαστήματα. Χωρίς την εκπλήρωση των τεσσάρων αυτών όρων, οι εκλογές είναι φάρσα, η αρχή της υπευθυνότητας αρχή τυραννίας και η Δημοκρατία τύπος χωρίς ουσία, δηλαδή νεκρό σχήμα και όχι ζωντανή μορφή.

Ένα καλό πολιτειακό σύστημα είναι εκείνο που εξασφαλίζει, όσο εξαρτάται από τη θέσμιση της κοινωνίας σε κράτος με δομές πολιτικής εξουσίας, πακέτα – δέσμες που να ικανοποιούν τις τέσσερις θεμελιώδεις συνθήκες ενός αντιπροσωπευτικού συστήματος διακυβέρνησης.

Εκπληρούνται αυτοί οι όροι στη ΝεοΕλληνική πολιτική πραγματικότητα τώρα;

ΟΧΙ.

1) Οι δέσμες είναι ασύντακτα σύνολα τυχαίων ομαδοποιήσεων (δηλαδή χωρίς λογική διάρθρωση και συνοχή) ακατάλληλων ανθρώπων, ασαφών αρχών αδιακρίτως εφαρμοζομένων, ασυνεπών πολιτικών, προσχηματικών ιδεολογιών και ανεύθυνων οραμάτων, συστηματικής διάστασης μεταξύ λόγων και πράξεων, και μεταξύ πράξεων προτέρων και υστέρων.

2) Τα πακέτα δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα είτε την ιστορική είτε την κοινωνική. Αντιστοιχούν σε εσωτερικά παιχνίδια εξουσίας ενός κλειστού συστήματος χωρίς αναφορά σε αρχή πραγματολογικής επιτυχίας και αποτυχίας. Γι' αυτό έχουν οδηγήσει σε καθολική αποτυχία τη χώρα. Δεν υπάρχουν κόμματα αρχών και αξιοκρατίας, γνώσης και παραγωγής στρατηγικής και πολιτικής, αλλά συσπειρώσεις προσώπων για την νομή της εξουσίας με κυνική διαχειριστική λογική προς εξυπηρέτηση μιας φεουδαρχικής κοινωνικής δομής και μιας οικονομικής ολιγαρχίας.

3) Τα πακέτα αφήνουν ακάλυπτες τις μόνες κατάλληλες συνολικές θέσεις στην τωρινή πραγματικότητα. Για παράδειγμα, έχω επανειλημμένα αναλύσει μια δέσμη που περιλαμβάνει την επαναφορά του κράτους στους θεμελιώδεις σκοπούς του, την πρόταξη ενός κράτους μικρού εύρους αλλά μεγάλου βάθους αρμοδιοτήτων, με λίγο και ελαφρύ κανονιστικό πλαίσιο, μαξιμαλιστικής ατομικής ελευθερίας, έντονου ανταγωνισμού και στο μέγιστο αυτορρυθμιζόμενης οικονομικής δράσης, κυρίαρχου στρατηγικού συντονισμού με το ηγεμονικό κέντρο του παγκόσμιου συστήματος, με δυναμική περιφερειακή παρουσία και προώθηση υψηλών πολιτιστικών επιδόσεων. Πώς εκφράζεται πολιτικά αυτό το μοντέλο; Καθόλου. Και όμως είναι μια γνήσια Ελληνική μορφή που βρίσκεται και στην αιχμή του

ιστορικού γίγνεσθαι του παρόντος.

4) Τα προσφερόμενα πακέτα τέλος είναι αναχρονιστικά, αρτηριοσκληρωτικά με τα ίδια φθαρμένα πρόσωπα, σαν πασπαρτού για κάθε ρόλο και σε αντίθετες ακόμη πολιτικές, ανίκανα να ανανεωθούν σε ιδέες, πολιτικές και πρόσωπα, πακέτα «κολλημένα» στο παρελθόν και σε ιδεοληψίες και σε οικογένειες, σε πρακτικές εσωτερικής και επικοινωνιακής διαχείρισης του πολιτικού προβλήματος. Με τις ίδιες βασικά δέσμες προσώπων και πρακτικών που είναι αίτιες του ολέθρου, το σύστημα θέλει να μας σώσει! Συν τα Μέτρα που σχεδιάσθηκαν ερήμην ημών και υπέρ αυτών.

Να λοιπόν η πολιτική έκφραση της αποτυχίας του Συστήματος. Που είναι μια άποψη από την πολυδιάστατη καθολική αποτυχία του. Εδώ έκανα την ανάλυση. Αλλά οι Μεγάλοι Αριθμοί διαισθάνθηκαν την ουσία του προβλήματος και κατάλαβαν το βάθος του. Το Καθεστώς είναι συλλογικά υπεύθυνο για την καταστροφή της χώρας. Και δεν ερωτά τα σωστά ερωτήματα. Το Σύστημα δεν προτείνει τις σωστές δέσμες επιλογών. Γι' αυτό η Κοινωνία «έγραψε» το Σύστημα στις Εκλογές του και το διαγράφει.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"].